

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 703 ספטמבר 2015 אלול תשע"ה

עשרים ושישה באוגוסט גידי חרמוני

עשרים ושישה באוגוסט 2015.

שקט.

צפרים מציצות.

אפילו החום הגדול כבר מתחיל

להתפוגג.

עברה שנה.

מהנייד שלי לא מחקתי את המסרונים

של אותו יום ארוך.

אחד לאחד.

והם ישארו שם, ואיתי, כחלק משריטה,

שהיא חלק בלתי נפרד ממני.

היום זו האזכרה שלך שחר.

ומחר האזכרה שלך זאביק.

אזכרה היא תאריך. היא טכס.

אבל אנחנו זוכרים כל יום.

וכל אחד מאיתנו, המשפחה הגרעינית

שלנו, המשפחות של זאביק ושחר,

הקהילה כולה בנירים.

הזכרון הזה צרוב בתודעה של המקום,

עוד מ-1948.

האם זהו המחיר של חיים ליד גבול?

האם לנצח נאכל חרב? הזכרון הזה צרוב

בתודעה של המקום, עוד מ-1948.

האם זהו המחיר של חיים ליד גבול?

האם לנצח נאכל חרב?

קיץ חם, אבל רק חם / לירז אנקר לוי

אלו החיים, וכך גם הגיליון הזה, גיליון חודש אוגוסט, הכולל ראיון פרידה מתפקיד המזכירה עם דרורה, סיכומי קיץ, וגם מדורים חדשים: קולטורליה - המסכם את הפעילות התרבותית שהתקיימה החודש, "קטע-קטע" של אדם לוי הכולל קטעי שירה וסיפורים קצרים של חברים, פינת הנוסטלגיה עם כתב החוץ שלנו- **שגיא בשן** שנרתם בשמחה לשותף איתנו פעולה ולהעלות מאלבומו האישי זיכרונות וחוויות נירימיות.

שולחת איחולי הצלחה, שנה טובה, נעימה ושקטה לכל הילדים וצוותי החינוך עם פתיחת שנת הלימודים תשע"ו.

נכנסתי לנעליים הגדולות של **עומר גלילי**. הן לא לוחצות, וזה טוב אבל אם מנסים לרוץ - אפשר למעוד. מבטיחה להיזהר ומקווה שתהנו מקריאת הגיליון.

חום של אוגוסט, אחת השנים היותר חמות, קיץ, חופש גדול, נווה, נסיעות, חופשות, "שגרת קיץ" מבורכת ושפויה. שגרה שלמרות החום הכבד, והנסיעות, והחופש הארוך הזה של הילדים, כולנו התגעגענו אליה ורצינו בה.

וגם שנה ל"צוק איתן", החודש הזה אנו מציינים שנה לנפילתם של **זאביק ושחר ז"ל**. משחק כדור-רגל לזכרו של שחר, בירה ונסירה לזכרו של זאביק.

שנה שכל אחד מאיתנו עבר בה כל כך הרבה, ובחודש שעבר קליטת עשר המשפחות החדשות, אירוע משמח ומרגש בבריכה לכבוד הנקלטים, תחושות של התחדשות, של בנייה מחדש, כוחה של קהילת נירים.

חודש אוגוסט מסמל עבור כל אחד מאיתנו כל כך הרבה, שמחות שמתערבבות בעצב, שבר אל מול צמיחה, איפה היה כל אחד מאתנו לפני שנה ואיפה הוא היום.

תמונות החודש

"מסיבמבה" - כמה פשוט, ככה

לא מובן מאליו.

בתחילת הקיץ חששנו, בקרב

רבים חלפה במחשבה איך

יראה הקיץ הזה, האם נוכל

להנות מהקיץ באמת, מחופש

אמיתי, בבית, בנירים.

והנה, אנו מוצאים את עצמנו

מברכים על הדברים הקטנים

של החיים, על השגרה, על

להנות מהבריכה שלנו, להביט

בקטנטנות מנשנות במבה

על שפת הבריכה.

(צילום: לירז)

צוות העלון: לירז אנקר לוי, עדו רז, נמרוד חפץ, ארנון אבני, דבי לבאן, ענת חפץ.

תודה מיוחדת לעדי שער על הצילומים הרבים בגיליון זה. צרו קשר: alon.nirim@gmail.com

שנה לצוק איתן / חן ברגיל

הנורא ביותר בחיי ובחיי משפחתי. שנה שעברה לנו כל כך מהר, שנה של אבל וכאב, לצד תקווה והיאחזות בחיים. כי אין לנו באמת ברירה, כי אנחנו מגדלים פה ילדים, כי אנחנו מגדלים גם את עצמנו פה, כי אנחנו באמת אוהבים את המקום הזה ואת הקהילה שצומחת בו.

אם אני נדרשת למסקנות ותובנות בעקבות סיום השנה המטורפת הזאת, אז הן דיי פשוטות. ברמה המשפחתית והקהילתית לשמור על אופטימיות, לספר לעצמנו סיפורים עם סוף טוב, ולפעול לשם כך, לעודד את מי שפועל למעננו בקיבוץ ולחתור לשיפור מה שטעון שיפור ולשמור על מה שטוב.

ברמה הארצית-מדינית אני לא מומחית בפוליטיקה של המזרח התיכון, בסכסוכים על רקע דתי או לאומני, אין לי תואר במזרחנות או ביחסים בינלאומיים, אפילו ערבית (לבושתי ולבושת סבי הסורי) אני לא יודעת. אבל כגננת וכאמא לשלושה אוצרות, אני יודעת שרוב הפתרונות לבעיות הקשות ביותר שלנו הם דיי פשוטים ולרוב גם נשענים על מה שכבר חכמים יהודים אמרו לפנינו - "מי האיש החפץ חיים, אוהב ימים לראות טוב. נצור לשונך מרע ושפתייך מדבר מרמה, סור מרע, עשה טוב, בקש שלום ורדפהו". הלואי שימצא או תמצא האיש הזה\הזאת שיפעל כך בהנהגת המדינה. עד אז אני מצביעה מרצ ומחזקת את ידיהם של חברי התנועה לעתיד הנגב המערבי.

ברמה המשפחתית והקהילתית לשמור על אופטימיות, לספר לעצמנו סיפורים עם סוף טוב

שנה לצוק איתן, שנה עברה ואנחנו נדרשים להסתכל אחורה ולסכם, אנחנו נדרשים לקבל תובנות, להסיק מסקנות וללמוד מה נעשה הלאה, מה נעשה בפעם הבאה. בכל מדיה אפשרית אני קוראת סיכומים-סטטוסים בפייסבוק, כתבות בעיתונים, בטלוויזיה, באתרי החדשות ברשת. אנשים

מעלים תמונות בפייסבוק מהיום לפני שנה, תמונות של תקווה בהפסקת האש, תמונות של חופש כפוי הרחק מהבית, תמונות של הפגנה בתל אביב.

ואני יושבת בבית שלי שאני כל כך אוהבת וחושבת לעצמי איך אני מסכמת את השנה, אילו תובנות אני הבנתי במשך השנה הזאת, במה אני השתנתי. ברקע מבעד לחלון אני רואה את השדות של נירים ובאמצע השדה משאית עם ציוד כבד חופר באדמה.

באמצע הפסטורליה שלי ובעצם מתחת לפסטורליה שלי המלחמה עדיין נמשכת, ואני תוהה אם באמת אפשר לסכם את הקיץ שעבר ואת מה שקרה אחריו, כי הרי בשבילנו, בנירים, צוק איתן לא באמת נגמר, הוא עדיין מהדהד פה בשבילים המרוטשים (מפרייקט התשתיות), הוא עדיין בולט בהיעדרם הבלתי נתפס של שני חברים, הוא חוזר בכל רעש חזק שנשמע, בגדר המשוכללת שעוטפת אותנו ובקופסאות השחורות שעליה, בכל צבע אדום שהיה בעוטף. וכאמא לילדים שכבר מבינים ומודעים לכל מה שקרה לנו זה חוזר גם בחלומות ובחרדות של הילדים.

ובכל זאת עוד מעט שנה עוברת מסיום המלחמה, מהחודש

"באמצע הפסטורליה שלי ובעצם מתחת לפסטורליה שלי המלחמה עדיין נמשכת, ואני תוהה אם באמת אפשר לסכם את הקיץ שעבר ואת מה שקרה אחריו"

שרים אהבה - ערב דואטים משלנו / דגנית רז

- אורנה ס., שרה, ציון, דניאל, תום, צליל ועדי וגם לזארה שהפתיע והקסים את כולנו בהופעת אורח. לעומר ומעיין הנפלאים שגם שרו גם ניגנו וגם העמידו מוזיקלית את הערב. תודה שזרמתם עם הרעיון שהפך לערב סופר מיוחד. תודה לצוות טו באב הנפלא בעיקר לעידית על צילום ועריכת הסרטונים. ועל כל העזרה מסביב. ותודה מיוחדת מאד לגילי- שזרמת תמיד בראש פתוח, שמפרגנת ונותנת במה לכל רעיון.

הרעיון של ערב דואטים משלנו קינן בי כבר הרבה זמן. כשפניתי לגילי באופן מתבקש חיברנו את זה לערב טו באב. חבלי הלידה לא היו פשוטים.. יריתי בהתחלה לכל עבר בשביל להתחיל למצוא זמרים לערב.. בדרך קיבלתי הרבה תשובות שליליות ומשעשעות כגון: "אני אשיר אם את רוצה שכל הקהל יברח...." "מה?? יש לי קול של קרפדה".... "השתגעת?? אני לא עולה על במה".... ועוד ועוד.. לשמחתי היו גם כמה תשובות חיוביות אבל לא בהכרח מספיקות בשביל לבנות ערב. השתדלתי להישאר אופטימית, והמשכתי לסמס ולנג'ס בעקשנות. לאט לאט התחילו להיבנות זוגות, במקביל פניתי לעומר שיפיק מוזיקלית את הערב והוא ומעיין הצטרפו אלינו. משם המשכנו לבחירת שירים וחזרות ארוכות אל תוך הלילה בברביט ובבית משפחת עציון.... ואת התוצאה... כולכם (כמעט) ראיתם.. בעיניי משמעות גדולה מאד לכך שכל המשתתפים בערב הזה היו משלנו.. מכאן. זה הופך הכל למיוחד יותר, מרגש ומאחד. אני רוצה לשלוח תודה גדולה לכל הזמרים המוכשרים

בחודש שעבר חגגו הותיקים לקובי במועדון המקלט - יום הולדת 90. פיספסנו את הפרסום בגיליון הקודם - אבל מה זה חודש בתשעים שנה - בקושי פסיק. מזל טוב קובי

הבלון טס ליפן ראיון עם אבי וקורין יקר / לירז אנקר לוי

קורין ואבי יקר טסו עם הסרט "הבלון" לפסטיבל סרטי ילדים ביפן

מאיפה נולד הרעיון לטוס עם הסרט "הבלון" ליפן?

נורית לביא קיבלה פנייה מעמותת "להב" ומהסינימטק, הם שלחו שלושה סרטים לפסטיבל סרטים בטוקיו וביקשו שאחד הילדים שהשתתף בפרויקט יצטרף לנסיעה. נורית התלבטה האם לשלוח את אחד השחקנים הראשיים או לאפשר לכל אחד מהמשתתפים להשתתף בהגרלה לנסיעה. בסופו של דבר כל ילד שהשתתף בפרויקט ושאחד מהוריו הסכימו להצטרף כחורה מלווה, השתתפו בהגרלה שנורית ערכה. השמות הוכנסו לכובע וקורין זכתה בהגרלה. הילד מומן ע"י הפקת הפסטיבל בטוקיו והחורה המלווה על חשבונה.

ספר על הפסטיבל

פסטיבל "קינקאו" נערך זו השנה הראשונה בטוקיו, מדובר בפסטיבל סרטים המופקים ע"י ילדים ומשתתפים בו ילדים מרחבי העולם. במהלך הפסטיבל התקיימו 10 הקרנות, בארבע מתוכן הוקרן הסרט "הבלון". לאחר כל הקרנה, קורין עלתה לבמה לענות על שאלות הקשורות לסרט ולישראל. התרגום היה כפול, המנחה שאל ביפנית, מתרגם אחד תרגם את השאלות לאנגלית ואני תרגמתי לה לעברית.

השנה הוחלט לתת פוקוס על ישראל, בתחילת כל הקרנה, הוקרנו 60 שניות על ישראל

והראו אתרים מרכזיים בארץ: ים המלח, ירושלים, ועוד. לדבריהם, נמכרו השנה 20 אלף כרטיסים לפסטיבל. בכלל, יש להם שריטה בכל הקשור לים המלח, יש להם חלום להגיע לשם, המלווה שלנו סיפרה שכשהיתה ילדה היא מלאה אמבטיה במים עם המון מלח וניסתה לצוף כמו בים המלח.

ספר על חוויה הקשורה לפסטיבל

אחת ההקרנות היתה בהשתתפות שגרירת ישראל בטוקיו, זו היתה הפעם היחידה שלא עליתי עם קורין לבמה כמתורגמן, מיכל מהסינימטק עלתה איתה וסיפרה על נירים, על מציאות החיים של הילדים כאן, זה הראה זווית נוספת על ישראל וכל יושבי האולם היו מאוד קשובים לדברים שסיפרה.

מבחינת ההקרנה עצמה, הדיכוב נעשה ישירות על הבמה, שני מדובבים עשו חזרות ודיכבו את כל הסרט תוך כדי ההקרנה, ייחודי ומעניין (לשמוע תרגום של ילדי נירים ליפנית).

ואיך יפן?

יפן היא מקום מאוד מיוחד, הם עם אוהב אדם, מאוד מנומסים, שקטים ואדיבים. הכל היה חדש וזר לנו, הם נוהגים בצד ההפוך, הטעמים מאוד שונים, זה כמו לבקר בעולם מקביל לעולם שלנו. בערב הראשון, אחרי אירוע הפתיחה של הפסטיבל, הם ארגנו מסיבת סמוראים, הלבישו את הבנים בחליפות סמוראים ואת הבנות בקימונו, ככה הפגישו אותנו עם המלווים. היתה הרבה התלהבות מקורין, הם לא חשופים לאנשים השונים מהם והיה להם מוזר לראות ילדה עם עיניים לא מלוכסנות ועם שיער מתולתל (האם שאלו אם השיער טבעי). בכל ערב התקיימה ארוחת ערב חגיגית במסעדה יפנית, המלווה האישית שלנו- יוקרי, היא סטודנטית בת 19 הלומדת בהוואי, היא רצתה לתרגל את האנגלית שלה במהלך חופשת הקיץ ולכן התנדבה ללוות אותנו. תמיד היה איתנו מלווה יפני שדאג לכל צרכינו. יום אחד יצאנו מחוץ לטוקיו לטיול בשדות האורז, ראינו בתים אותנטיים. היפנים מאוד אוהבים מתנות- לתת ולקבל, במסיבת הסיום הענקנו למלווים שלנו צלחות ארמניות שכתוב עליהן ירושלים, הם מאוד התרגשו מהמתנה.

לסיכום, היתה חוויה ייחודית ויוצאת דופן, ייצגנו בכבוד ומאוד נהננו.

הרגשתי שזה פאדיחות

קורין, ספרי על חוויה מיוחדת מהנסיעה

באחד הימים לקחו את כל משתתפי הפסטיבל לטיול מחוץ לטוקיו. ביקרנו בשני מוזיאונים מאוד מעניינים, האחד הציג את ההיסטוריה היפנית והשני היה מוזיאון פנטזיה. באותו יום לקחו אותנו למסעדה יפנית מסורתית, עם שולחנות נמוכים וישיבה על כריות. האוכל היה מוזר ומעניין, למרות שלא ממש טעמתי ממה שהגישו.

מה היו התחושות בעת הקרנת הסרט?

קורין: מצד אחד הייתי גאה שהסרט שלנו מוקרן ביפן, ומצד שני הרגשתי שזה פאדיחות- שרואים אותנו על המסכים, שם בטוקיו. האולם היה מלא והקהל ממש נהנה, בסיום הסרט הם שאלו אותי הרבה שאלות. במיוחד על ישראל ועל ים המלח.

אחים לאסון / לירז אנקר לוי, מראיינת את טל עציון

טל עציון קיבל הזמנה להצטרף למשלחת של נערים של משפחות שכולות - ללוס אנג'לס. קיבלו אותם יפה וברוח לב, אבל החוויה הגדולה הייתה המפגש עם מי שנושא את אותו סיפור.

באיזו מסגרת טסת לארה"ב?

טסתי ללוס אנג'לס במסגרת משלחת המיועדת לאחים שקולים, ומאורגנת על-ידי ארגון FIDF - ידידי צה"ל בארה"ב. אילן הרגיל ואלי טנא הם אנשי עסקים ישראלים החיים בלוס אנג'לס ועומדים בראש הארגון. אילן הוא אח שכול ממלחמת לבנון הראשונה ותמיד הוא הרגיש שהדגש הוא על אמהות שכולות ופחות על האחים. הוא החליט לתת יותר דגש לאחים שכולים וליתומים (במקרה שלי). הארגון תרם את הטיול על כל המשתמע.

גם המדריכים במשלחת הם אחים שכולים, גיל, אחי, הצטרף למשלחת כמדריך. מדובר בילדים מכל רחבי הארץ, שהמכנה המשותף כולם הוא שכול של בן משפחה מדרגה ראשונה.

ספר על ההרכב של המשלחת, על תהליך ההכנה לקראת הטיסה.

לא רצינו שזה יגמר, רק מי שהיה שם יכול להבין את הכוח האדיר הזה שקיבלנו

שלנו לקחו אותנו לאולפני יוניברסל סטודיו Universal Studios)) שבהוליווד, שם ממש נהנתי. יום אחד נסענו לסאן דיגו ל"עולם המים" (Sea World), צפינו במופע אורקות (ליוויתנים), יקיו בבריכה שלהם. פגשתי שם את יאיר גבריאל, שהוא יו"ר "גדולים מהחיים" בלוס אנג'לס וחבר לדות של אמא שלי מדוברת.

אילן ומשפחתו ליוו אותנו לכל אורך הטיול, אילן אהב להזמין אותנו לגלידה כמעט בכל מקום אליו הגענו וזה היה נחמד. ביום האחרון לקחו אותנו לסיקס פלאגס (Six Flags) בקליפורניה. חילקו אותנו לקבוצה של "אמיצים" וקבוצה של "פחדנים", אני הייתי ב"אמיצים", היה מגניב וכיף.

ובכל זאת, המשלחת היא משלחת של אחים שקולים ויתומים, האם הנושאים האלו עלו במהלך הטיול?
ביום האחרון לטיול, אילן ואלי יזמו שיחה ואמרו שכל מי שרוצה שישתף בסיפור האישי שלו. כמעט כולם שיתפו. הרגע שהיה לי הכי קשה היה כשילדים יתומים סיפרו את הסיפור שלהם.

איך אתה מסכם את החוויה שעברת?

זו חוויה שאזכור לכל החיים. כשיצאנו לא הכרנו כל-כך אחד את השני, במהלך הטיול הכרנו לעומק, יש לנו קבוצת ווטסאפ מאוד פעילה ואנחנו מעלים בה המון תמונות וחוויות מהטיול. חלק מהנחיות המשלחת היה להגיע לטיול ללא טלפון נייד, נשמע מפחיד אבל זה התברר כמשהו מאוד חיובי. במסגרת המשלחת לא היו לי רגעי משבר, רק רגעי כיף, חוויתי כל סיטואציה וכל אטרקציה ופשוט נהנתי! לא רצינו שזה יגמר, רק מי שהיה שם יכול הבין את הכוח האדיר הזה שקיבלנו.

המשלחת כללה 31 חניכים, 7 מדריכים ושתי קצינות נפגעים מטעם הצבא. הגילאים של החניכים נעים בין 14 ל-17 וחצי. חולקנו ל-6 קבוצות. המדריכה שלי היא אחות שכולה ממלחמת לבנון השנייה, בשנת 2006 היא יצאה למשלחת כחניכה, קצת אחרי שאחיה נהרג. עברנו הכנה שכללה יומיים גיבוש ב"כפר המכביה". במסגרת הגיבוש כל אחד סיפר את הסיפור האישי שלו.

נתנו לנו, הכינו לנו, לקחו אותנו

יצאנו בלילה שבין ה-10 ל-11 לאוגוסט, נפרדתי מאמא (וגם מהטלפון הנייד) וטסנו בטיסה ישירה ללוס אנג'לס. במעונות הכינו לנו כל מיני מתנות, ביום שנחתנו לקחו אותנו לסיור באוטובוס תיירים בבוורלי הילס. במהלך השהות

החיים על שפת הבריכה

קל:ט:רל'ה
מדור תרבות - מקומי מאוד

אירוע סיום החופש בבריכה

ערב בריכה: עדי שניר עם מופע יחיד על חייה כילדה במשפחה חרדית בירושלים ועל היציאה לחיים בחברה החילונית

הילדים שחזרו עטורי ניצחון מהפסטיבל באיטליה הזמינו את הקיבוץ לדשא של קפה קיץ וסיפרו חוויות

משימת נווה: בית קפה הילדים הכינו מטעמים וגלידות על הדשא, לבשו פפיונים ויצאו לצוד לקוחות. את מקצוע המלצרות שכנראה ישמש אותם בדרך 'לטיול הגדול' הם כבר יודעים

איזו עצה יש לך בשבילי?

שיחת סיכום. **ענת חפץ** המזכירה הנכנסת חוזרת לתפקידה הקודם כעורכת עיתון ומחזירה את **דרורה** אל שולחן המזכירה - על הקיבוץ, על התפקיד ועל הירושה שעוברת הלאה.

בתחומי הרווחה הבריאות והחינוך, שהם כה חשובים לכולנו ובכדי לשמור על הערכות ההדדית ברמתה הגבוהה שקיבוץ נירים כל כך מתייחד בה, גם לאחר שהפכנו לקיבוץ מתחדש.

מה היו הנושאים המרכזיים בהם עסקת?

עם בחירתי לתפקיד, הבעתי את רצוני לעסוק בשלושה נושאים: מיסוד המודל, צמיחה דמוגרפית ושיוך דירות. כל אחד מהתחומים האלה משיק לאחרים, אך גם עומד בפני עצמו, ובכל אחד מהם התקדמנו בקצב אחר.

מבחינת מיסוד המודל - נדרשנו, להרבה עבודה בכדי להפוך אותו לחלק מהחיים ולהגיע להצבעה בקלפי שתאשר את השינוי ברוב הנדרש. שינוי אורחות חיים הוא תהליך ארוך ואולי טרם הושלם, בחלק מן התקופה, חיינו בהרגשה של שבר חברתי עמוק, עברנו תהליך של גישור שלא צלח בשלב הראשון ורק בחלקו השני, הצלחנו להעביר את השינוי ולהפוך אותו לעובדה מוגמרת.

מבחינת הצמיחה הדמוגרפית נעשתה השקעה מאוד משמעותית. צמ"ד, בראשותה של אירית חפץ, היה שותף מאוד פעיל והשקיע השקעה עצומה בלימוד הנושא, ובהתאמת הרעיונות לנירים, בכדי לקדם את הנושא ולקלוט חברים חדשים, מה שבעצם היה המניע המרכזי לשינוי מלכתחילה.

ואני גאה שהצלחנו לקלוט את עשרת המשפחות הראשונות, כפתיח לצמיחה ולשגשוג הולכים ונמשכים בעתיד הנראה לעין.

מבחינת השיוך - התקדמנו ועשינו עבודה רצינית, אך נעצרנו בגלל המלחמה. אני מקווה שנושא זה יותנע מחדש במהרה, ויעלה על סדר היום הציבורי שלנו.

שלושת התהליכים המרכזיים האלה, לוו בנושאים רבים אחרים שכמזכירה הייתי צריכה לטפל בהם, כולל אלימות פיזית ומילולית בשיחה ובין חברים, נדרשנו ליישום ההחלטות שהתקבלו בחוברת והתאמתן לחיי היומיום כמו מענק הסתגלות, קרנות ההשתלמות, כמובן שהיו גם נושאי חוץ שדרשו טיפול, וכן עברנו שתי מלחמות, שכללו פינוי אוכלוסייה של חברים וילדים למשמר העמק, דבר שהצריך התנהלות של נירים כשתי קהילות, על כל הכרוך בכך.

לאחר צוק איתן, והמחיר הכבד ששילמנו, נוצר צורך דחוף להניח נושאים רבים בצד ולעסוק בעיקר בבינוי הקהילתי. הקדשנו זמן רב ותשומת לב, לשיח הקהילתי והתוצרים שצמחו ממנו כמו טיול קיבוץ, גינה קהילתית, ארוחת ערב בימי ה' העשרת הפעילות התרבותית, ועוד.

מה הם בעיניי הנושאים הבאים שדורשים קידום בנירים?

בעיניי הדבר המרכזי צריך להיות הצמיחה הדמוגרפית. צריך להמשיך לעסוק בזה במלוא המרץ כדי להגשים את החזון שאושר בקלפי - קליטת 50 משפחות במהלך חמש שנים. הצמיחה הדמוגרפית תשנה את המבנה החברתי ואת פניה של נירים, תציער את האוכלוסייה, חברים חדשים יצטרפו למעגל העשייה הציבורית ונטילת האחריות על כל הקורה

עם סיום כהונתה כמזכירה, נפגשתי עם דרורה לשיחה על התפקיד, ההישגים והקשיים, ויצאתי גם עם עצות וטיפים להמשך הדרך. את פגישת החפיפה האחרונה שלנו הקדשנו דרורה ואני לראיון עבור

עלון יחידיו. אני בכובע הכפול של מחליפתה בתפקיד וכתבת העלון, והיא בעמדת הסיכום והפרידה.

כיצד את תופסת ומבינה את תפקיד המזכיר/ה בנירים של היום?

העובדה שעברנו להיות קיבוץ מתחדש שינתה גם את תפקיד המזכיר, בין יתר התפקידים שהשתנו. לטעמי, ההיבט המרכזי בתפקיד המזכיר הוא לעסוק בעיקר בנושאים האסטרטגיים, לראות את כל המכלול ולתת תשובות ברמה הזאת, כך שכל המערכת תתפקד כראוי. בעבר התפקיד היה דומה יותר לתפקיד טיפולי, שנותן תשובות ברמה האישית בעיקר. עם המעבר לשינוי, חלק גדול מהאחריות על ההתנהלות הכלכלית והחברתית עבר לחברים. ההנחה הזאת משחררת את המזכיר לטפל בדברים החשובים ולא רק הדחופים, לדאוג לקיומם של גופים שיטפלו בבעיות שיש בהן פן אישי (חינוך, בריאות, רווחה) ושכל המערכות תתפקדנה כמכלול. תפקיד המזכירה כיום היא קודם כל ניהולי. בתפקיד כיום יש צורך במיומנויות ניהול ברמה גבוהה.

כיצד השתנה התפקיד מאז כניסתך אליו ועד היום?

נכנסתי לתפקיד זמן קצר אחרי תחילת שנת הניסיון במודל רשת ביטחון ועדיין לא עמדו לרשותנו כל הכלים הנדרשים בכדי להפעיל את המערכות בהתאם להחלטות שקיבלנו. היה צריך לגבש נהלים חדשים על נושאים חדשים שלא היו על סדר היום קודם. למשל - הוקמה קרן ערכות הדדית שלא היו לה נהלים. היה צורך לטפל בתקנון הפנסיה לחברים הוותיקים, להקים את קרן המילואים, התחלנו לאפשר לחברים לשפץ את דירותיהם והיה צורך בהתקנת הסדרים מתאימים לכך. בפנסיה - היה צורך ליצור הסדרים ומחויבויות גם כלפי אנשים שעוד לא הגיעו לגיל הפנסיה. כמו כן, נדרשנו ללמוד ולהתנסות במשמעותם של התהליכים כמו שיוך דירות וצמיחה דמוגרפית.

הקמנו הנהלת קהילה, גוף שלא היה קיים בעבר, העוסקת בישומן של ההחלטות האסטרטגיות והחלתן בחיי היומיום, תוך הגדרת תחומי האחריות של המזכירות והנהלת הקהילה ויחסי הגומלין ביניהן. תחומי האחריות הכוללים שהיו למזכיר ולמזכירות, מתחלקים כעת בין שני גופים.

היה צריך להקים גופים מעודכנים ולבנות נהלים חדשים הקשורים לאורחות חיינו, שיתנו מענה הולם ורלוונטי,

בנירים, מבחינה כלכלית וחברתית כאחד. הקיבוץ יצטרך לעסוק בזמן הקרוב, באופן הקליטה ובהערכות אליה מבחינת החינוך, הבריאות, התרבות, הבנייה והדירור. הבינוי הקהילתי - איך קולטים, לאן פנינו מבחינה חברתית, בדיקה מעמיקה של נושא החינוך, כיון שעיקר הקליטה תהיה של משפחות עם ילדים, כיצד מעבירים את המסורת וערכי הליבה של נירים הלאה. אם בתוך חמש שנים נגדל ב-100 חברים, תהיה לזה חשיבות עצומה גם בתחום הכלכלי והמשקי, כיוון שזה יאפשר לנו לשמור על נכסי הקרקעות ואמצעי הייצור שלנו.

יהיה צורך לטפל גם במבנה הארגוני - הצרכים והדגשים משתנים. על פניו יהיה צורך לאגם משאבים בנושא ההנהלות השונות של הקהילה. כיום הקהילה מתקיימת מהעברות המשק ומיסי חברים. הקטנת המיסים משמעה שינוי במערך השירותים שהקהילה נותנת, וצריך להיערך לזה.

יש צורך לשנות את תקנון האגודה השיתופית של נירים, כהמשך להחלטה שקיבלנו בקלפי על היותנו קיבוץ מתחדש וזאת כחלק בלתי נפרד מהמשך תהליך שיוך הדירות. שיוך דירות הוא בעל חשיבות רבה לגבי החברים החדשים היות והם קונים את ביתם וירצו לשייך אותו וכן לגבי החברים הוותיקים אשר ירצו לממש את זכות ההורשה.

מערב הרבה מאוד אנשים וגופים בעשייה המשותפת. אני מקווה שההישגים הציבוריים שהשגנו יחד ימשיכו להצמיד את נירים קדימה. אני שמחה שהצלחתי להביא אנשים למעגל הפעילות והתרומה ולהבנה שעשייה ציבורית איננה מילה גסה, תוך ראיית החשיבות והמשמעות האישית של מילוי תפקידים. זאת היתה תקופה מאתגרת בכל מובן. מרחק הגיל נתן לי שיקול דעת, יותר סבלנות, יותר אפשרות לראות את הדברים בפרספקטיבה, חכמה וכושר שיפוט יותר נכון ומאפשר.

מבחינת השיוך - התקדמנו ועשינו עבודה רצינית, אך נעצרנו בגלל המלחמה. אני מקווה שנושא זה יותנע מחדש במהרה, ויעלה על סדר היום הציבורי שלנו.

איזו עצה יש לך בשבילי?
אם רוצים - השמיים הם הגבול. הכי חשוב זה להקשיב, ללמוד, לחשוב ולא לוותר על האני מאמין שלך. מזכיר שבא עם סדר יום ברור לעצמו, מה הוא רוצה לעשות, מה הוא רוצה לקדם, זה מאוד עוזר לו ומכוון אותו. אני מדמינת את נירים כאוניית ענק ששטה בים שהוא לפעמים סוער ולפעמים רוגע, מפליגה במטרה להגיע לנמל הבית. קל להיסחף בזרמים, בדעות, בלחצים, באיומים הקיימים והמדומים. צריך לדעת לשמור על הכיוון, להיעזר במכשירי הניווט ובצוות, בכדי להגיע ליעד אליו התכוונו.

ובעיקר מאוד לרצות לעשות ולהשפיע, כולל הסמכות והאחריות. וזה תפקיד שטומן בחובו הרבה כוח ועוצמה, וצריך מאוד להיזהר ולהשתמש נכון בכוח הזה תוך שיקול דעת ורגישות.

אני מאחלת לך הצלחה בתפקידך החדש, שיהיו בך התשוקה והאחריות, לעשות, ללמוד, להתחדש, לשפר את היכולות הניהוליות. אני רואה בהצלחתך את ההצלחה של נירים.

מה למדת על נירים ועל עצמך בשנותייך בתפקיד?

הרצון שלי לכהן בתפקיד נבע משני דברים מרכזיים - אחרי הרבה שנים בתור עובדת חוץ, שבהן לא התפנית לתרומ

לקהילה, הבטחתי לעצמי לחזור לפעילות ציבורית. חזרתי לתפקיד הכי מרכזי, כיוון שבנקודת הזמן ההיא היה נראה לי חשוב שאת תפקיד המזכיר ימלא חבר קיבוץ.

למדתי על נירים שמציאות חברתית לא יציבה מוציאה מאנשים את השדים הכי אפלים. לא תיארתי לעצמי שאלימות פיזית היא חלק מפרטואר התנהגותי בקהילת נירים. לא תיארתי עד כמה אנשים מסוגלים להיאחז בקרנות המזבח על קוצו של יו"ד. הופתעתי מחוסר היכולת להבין ולהתפשר. אני שמחה שבסופו של דבר השכלנו למצוא את הדרך להרגיע את הרוחות באמצעות תהליך של ריפוי ושיקום הרקמה החברתית, בתקווה שהדגש על הבינוי הקהילתי והחברתי יכוונו את הקהילה לדברים בונים.

למדתי על עצמי שתשוקה לעשייה עם תחושת מחויבות ואחריות נותנת לאדם כוח ותקווה והם שאפשרו לי לתפקד בתקופה מאוד סוערת בלי לאבד את הראש. לא פעם הייתי צריכה להיות "המבוגר האחראי" תחת מכבש לחצים לא פשוט ולשמור על מחשבה צלולה, על גישה "ממלכתית" ללא משוא פנים ולהיות נאמנה לעצמי ולהחלטות שקיבלנו במשותף. למדתי שהגיל לא צריך להוות גורם מגביל ושאם יש את הרצון והיכולת, אפשר לבצע תפקידים מרכזיים גם בגיל מבוגר. אהבתי את התפקיד, עשיתי אותו ברצון, אהבתי את היכולת לתרום ולהשפיע. זה לא תפקיד לאדם יחיד והוא

זה לא היה קל, חברים / יסמין קרמר

יסמין קרמר, שריכזה את 'הנווה' בחברת הילדים, מסכמת את פעילות חברת הילדים בחופש.

המדינה, ערכנו תחרויות בנושא הודו, הכנו מאכלים הודיים ג'ולאב ג'מון, צ'אפטי וסמוסות. ב"יום חלוצים" ייבשנו ביצות, גנבנו נשקים מהבריטים, בנינו את המוביל הארצי, בישלנו ובעיקר התבשלנו. ב"יום ישראלי" עשינו סקר קיבוצי מקיף בו נשאלו השאלות "מה ישראלי בעינך" מה אתה אוהב בישראל ו"איזה מקום אתה הכי אוהב בישראל" (התשובה לשאלה זאת הייתה חד משמעית...).

למדנו להכיר טוב יותר אחד את השני, לפרגן, להפסיד בכבוד, לעודד הכי חזק שאפשר, לשתף פעולה, להילחם בכל הכוח, לצחוק והכי חשוב הרווחנו את הגלידה שלנו בסוף:

זה היה החופש שהיה

בזמן שאתם שאפתם מזגן במשרדכם המרווח, אנו ילדי חברת הילדים התאמצנו והזענו באירוע הלוהט של השנה "נווה קיץ". הנווה קצת שונה משאר החופש, במקום סנונית ושחף, קמות להן שלוש קבוצות מעורבות מא' עד ו' השנה שמות הקבוצות היו "צ'אבי" "מיניונים" ו"צ'יפס". בראש כל קבוצה עומדים 2 מדצ"ים (חבר'ה מהנעורים). בין הקבוצות מתקיימות תחרויות, בכל יום נושא אחר וכישורים שונים נדרשים. לצד הימים המסורתיים של ה"נווה" כמו "יום קצץ וקצפת" "אולימפיאדה" "יום גיבוש" ו"קפה קיץ" התקיימו השנה גם "יום הוליווד" בו הכנו קליפים, שיחקנו משחקי דרמה ובערב היה לנו ערב אוסקר שבו התהלכנו על השטיח האדום עם בגדים נוצצים, שרנו קריוקי ואפילו זכינו בפסלון האוסקר היוקרתי. ב"יום הודו" למדנו על קסמיה של

חודש אוגוסט מסמן עבור הילדים את עיצומו של החופש הגדול אך גם את סוף הקיץ והחזרה ללימודים.

השנה, כפיצוי על שנה שעברה, זכו תלמידי בתי הספר (ואני ביניהם) בחופש שקט ורגוע (מלבד יום אחד ללא מזגן...) וניסינו לנצל אותו כמה שרק אפשר למנוחה, עבודה, בילויים, ועוד קצת מנוחה.

כמו כן, לאחר שנה של הפסקה, התקיים השנה שוב בחברת הילדים נווה נירים 2015- הקייטנה המסורתית בה מתחרות 3 קבוצות בתחרויות שונות לאורך שבועיים. אני, כנער שהדריך בנווה, זכיתי להתפעל מכמות הילדים במרכזונים, מכמות הילדים החדשים בקיבוץ ומההתלהבות של כולם לאורך השבועיים בהם הדרכת אותם. בסיום הנווה כל קבוצה זכתה בפרס והופיעה בפני ההורים, וכמובן שגם אנו, המדריכים סיפקנו הופעה פנומנאלית ובלתי נשכחת (אם להיות צנוע).

יצאתי לשאול תלמידים אחרים ממה הכי נהנו בחופש ומה הציפיות שלהם משנת הלימודים הקרובה:

ענב מלמד

עולה לכיתה: ט'

הכי נהניתי בחופש מ: הטיסה שלי לחו"ל והבילויים עם משפחה וחברים
הציפיות שלי משנה הבאה: הנאה, חברים, הצלחה וכיף

גל מאיר

עולה לכיתה: י"א

הכי נהניתי בחופש מ: זה שיש חופש הציפיות שלי משנה הבאה: שאצליח להקדיש זמן גם ללימודים וגם לכדורסל וחברים

אור חרמוני

עולה לכיתה: י"א

הכי נהניתי בחופש מ: עבודה, טיולים וחברים
הציפיות שלי משנה הבאה: ששנת הלימודים תעבור מהר

עמית שער

עולה לכיתה: ט'

הכי נהניתי בחופש מ: לבלות עם חברים, לנסוע למקומות ולפעמים מהשקט של להיות לבד בבית
הציפיות שלי משנה הבאה: להשקיע בלימודים ולהצליח וכמובן להיות עם חברים...

עולה לכיתה: י"ב

הכי נהניתי בחופש מ: השקט והמנוחה
הציפיות שלי משנה הבאה: שאמצא זמן להכל ושהשנה תעבור מהר

שירי גוטשטט

עולה לשנת שירות בשומר הצעיר

הכי נהניתי בחופש מ: להדריך בקורס מדצ"ים של השומר הצעיר
הציפיות שלי משנה הבאה: שיהיה כיף ומעניין

הדס רז

עולה לכיתה: ו'

הכי נהניתי בחופש מ: הנווה והניצחון בו
הציפיות שלי משנה הבאה: שהשנה תעבור מהר והחופש הגדול יוארך בחודש (כמו בארה"ב)

נוגה רז

עולה לכיתה: ד'

הכי נהניתי בחופש מ: הנווה
הציפיות שלי משנה הבאה: שהכיתה שלי תתגבש ושהשנה תעבור מהר כדי שאוכל לנצח בנווה הבא. וכמובן שלא יהיו קסאמים.

ליאב יקר

עולה לכיתה: י'

הכי נהניתי בחופש מ: החברים, הנסיעות עם המשפחה וחו"ל
הציפיות שלי משנה הבאה: הצלחה בלימודים, כיף עם חברים ושקט (מהחמאס)

על ילדים המודים וחיות מחמד דמיוניות

נורית לביא

הילדים למדו להתמודד עם מצבי סכנה וחרדה תוך לימוד מחיות מחמד דמיוניות שהם עצמם עזרו להן למצא את הפתרונות, מטווה סביר ומוגן - טווה הדימיון.

הילדים בובות במפגש מיוחד במהלך הפרויקט, ולהחשף לעבודתה של קרן עם ילדיהם. אין לי ספק שהורים שהיו מחוברים לפרויקט נהנו עם ילדיהם מהתוכנית ורואים בה ברכה גם בהמשך, ככלי עבודה עם ילדם. ברצוני להודות מכאן לקרן אוהיון (ולסמדר קופר קיסרי על בניית התוכנית) על העברת התוכנית בצורה חוויתית במיוחד לשמחתם של הילדים המדריכות וההורים. מעין פרטוש, אמא לתבור העולה לכיתה ג' מספרת על התכנית: "קרן המדריכה, הגיעה מלהבים מדי שבוע והעבירה את הסדנה. סיפור המסגרת סבב סביב היער הכחול אשר כל עציו נכרתו למען סלילת כבישים, מה שהקשה מאוד על דיירי היער שבתיהם נהרסו. כך, בכל שבוע, קרן הציגה בפני הילדים חיה אחרת שהתמודדה עם הקושי שבהרסת ביתה והילדים התוודעו לדרך ההתמודדות של אותה חיה (תוכי, כבשה, כלב, צב, תרנגול) ועזרו לה להסתגל למצב החדש. בסוף השנה התקיימה פעילות מסכמת ויצירתית שבה הכינו הילדים ביחד עם ההורים, לוח משפחתי לשימוש פעיל בשם "מה עוזר כשקשה לי". כאמא לשתי בנות שזו השנה השלישית שבה הן לוקחות חלק בפעילות מסוג זה (היות ופעילות דומה הועברה גם בגן), היה נחמד ומעניין. תבור מוסיפה שהפעילות מתאימה במיוחד לילדים צעירים".

בעזרתה של מירב ממרכז חוסן ועוד אנשים טובים שהתנדבו לעזור לנו- הצלחנו לקדם השנה שני פרויקטים במסגרת החינוך הבלתי פורמלי עבור ילדי 'סנונית'. חשבנו על סדנאות לחיזוק משאבי ההתמודדות עבור ילדינו שנמצאים במעגל פגיעות קרוב לאירועים קיצוניים בשנים האחרונות ובייחוד אחרי "צוק איתן". הפרויקט הראשון: "מה עוזר כשקשה לי" המיועד לילדי א'-ב' הוכן ועובד במיוחד עבור ילדינו על ידי סמדר קופר קיסרי, ומבוסס על התוכנית לפיתוח משאבי התמודדות, דרך בובות וסיפורים על פי מודל "החוסן הרב מימדי" של פרופ' מולי להד.

התוכנית הינה בדגש מניעתית ומטרתה להקנות כלים להתמודדות, הן לילדים והן לצוות החינוכי העובד עמם. בכל מפגש נמצאות המדריכות שנחשפות אף הן לצורת העבודה החווייתית שממשיכה גם לאחר סיום הסדנה, ובכך מקבלת משמעות נוספת לחיי היום יום של הילדים בסנונית ובכלל. את הסדנה העבירה קרן אוהיון- עובדת סוציאלית העוסקת בפיתוח תוכניות עבודה עם בובות וסיפורים.

ההתמודדות - דרך גלישה למקומות של דמיון, מקומות שבהם אין אי ודאות, והמקום מוגן. והדרך היא בעזרת חיות. (התוכי, הכלב, הכבשה, התרנגול והצב) כשלכל חיה אפיון משלה והילד לומד דרכה דרכי התמודדות מגוונות ורבות. בעזרת הדמיון, כל עוד שאינו פוגע בתפקוד זו דרך נפלאה להתמודד במצבים בהם

אין לנו שליטה.

הילדים היו מוקסמים

מהחיות שקרן הביאה

לפניהם ובאופן בו כל

חיה נעשתה "אמיתית".

בובות החיות זימנו

לילדים השלכות

והזדהויות תוך כדי

מרחק דרמטי "זה לא

אני זו הבובה" ובדרך זו

התאפשר לילדים לחזור

לעבר ולהבחין בדרכי

ההתמודדות שעמדו

לרשותם בעבר ולתרגל

דרכי התמודדות נוספות.

המפגשים נערכו פעם

בשבוע במשך 12

מפגשים וגלשו לתוך

החופש הגדול, עשינו

מאמץ רב שלא לפגוע הן

בחופש והן בהמשכיות

התוכנית, ההורים הוזמנו

להשתתף ולהכין עם

בובות החיות
זימנו לילדים
השלכות
והזדהויות תוך
כדי מרחק
דרמטי "זה לא
אני זו הבובה"

טבע תרפיה

יש דבר כזה / נורית לביא

ילדי כיתה ג' בנו באופן סמלי את המרכז שלהם, הבית שלהם והמקום המוגן בעולמם

הילדים בנו באופן סמלי את המרכז שלהם, הבית שלהם והמקום המוגן בעולמם מדובר על סדנא שמתקיימת בשטח פתוח ונעשה בה שימוש בחומרים מן הטבע (חול, אדמה, קש, נייר, גללי סוסים ועיזים). במהלך הסדנא הילדים למדו ליצור ולבנות בחומרים מן הסביבה ובסיום להציג את עבודתם להורים ולקהילה.

את הסדנא העבירה מיכל מילגרום ממושב תלמי יוסף- המקדמת תהליכים חברתיים- סביבתיים ומטפלת בהבעה ויצירה, מנחה השתלמויות בנושאים של אדם וטבע. בעלת תואר שני בעבודה סוציאלית ומתמחה באומנות ובאמצעים יצירתיים בטבע.

מטרת הפעילות היתה חיזוק החוסן הקהילתי באמצעות עבודה קבוצתית ואישית, בדגש על חוויה חיובית ומעצימה בה באים לידי ביטוי היכולות והכוחות המקומיים, הסדנא אפשרה מרחב ביטוי אישי ושיתופי פעולה בין הילדים הפועלים בו זמנית בשטח. השאיפה היתה שבמהלך המפגשים יתחזקו אצל הילדים תחושת השייכות למקום, הבטחון והרווחה האישית.

את פעילות הטבע תרפיה הועדנו לשכבה ג' בוגרי סנונית העוברים לשחף בסוף הקיץ, ראינו לנכון לאפשר להם העצמה וכלים נוספים אישיים וקבוצתיים לקראת המעבר למרכזון הבוגר, אין לי ספק שהסדנא השיגה את מטרתה (תשאלו את הילדים...) שהחלטה ותוצאותיה מדברות בעד עצמן, מי שהגיע בנוסף להורים לתערוכה בארכיון בודאי יבין על מה אני מדברת.

במהלך הסדנא למדו הילדים על עצמם ועל יכולותיהם על הסביבה ויחסי הגומלין בין האדם והטבע, בתוך תהליך הבנייה האישית/ קבוצתית הילדים בנו באופן סמלי את המרכז שלהם, הבית שלהם והמקום המוגן בעולמם.

תודה גדולה למדריכות הגר נחושתן ודניאל וולף על ליווי התוכניות והקשר עם המדריכות שעבדו עמנו לאורך כל התהליך, בלעדיכן זה לא היה מתקיים...

שיר מדצ"ים- נווה 2015

כבר שבועיים שלמים
שאני פה מדריך
זאת לא סתם קבוצה זאת פאקינג קבוצת צ'יפס
למה את מתביישת
לגשת
לחניכים שלך
מתי תביני ליאב שהחניך שלנו מצוברח

פזמון:
כן ניגשתי לחניך, כן ניגשתי לחניך
לא לא, לא לא, לא לא
אני כן ניגשתי, כן ניגשתי

הוי איזה מן מדריך מאחר בבקרים
זה אור חרמוני, אור חרמוני
אתה לא הלכת להפריד בין חניכים רבים
לא נכון
בכל תחרות הקבוצה תמיד ניצחה
ידעתי נו יסמין סיפרה לי
אז מה הסיבה שחניך הרביץ לחניכה
פזמון
הוי איזה יום נורא נפל על צ'אבי
מה עשיתי, מה עשיתי
אתמול הם באו רק 3 חניכים
מצויין
שחף ביקשה מניר שיעזור לה קצת
לא ביקשתי- התחננתי
ויסמין נשארה עם הקבוצות לבד כמעט
ואין מזגן
פזמון

זר לא יבין זאת / יזהר שער

אין כאן דיאלוג אלא תחושת זרות וריחוק שמשרתת את הזר, והזר בעיני הוא גם הממסד שרוצה אולי לפטור עצמו מאשמה על אחריותו לסבל של תושבי עוטף עזה ושל שכנינו מעבר לגבול (קטע ממאמר של יזהר שנכתב לפורום מקצועי)

מהחוג שלה. נתתי תוקף לחוויות הרגשיות שלה ואמרתי לה שניתן למתן את הסבל שלה וקבעתי להיפגש אתה בהמשך.

עליתי על הרכב הביתה וכמו תמיד שטף של מחשבות התרוצצו בראשי: נזכרתי איך במהלך המלחמה דיברתי עם אותה אם שאמרה לי שהיא מתה מפחד שמחבל יחדור אליה הביתה וישחט אותה ואת ילדיה, כי הייתה בטוחה שיש מנהרות בתוך

הישוב שלה. תהיתי גם ביני לבין עצמי, אם אני ומשפחתי נחזיק מעמד עוד הסלמה. חשבתי לעצמי איך בעצם ניתן להעביר למי שלא חי כאן שאין כאן באמת שקט, שהאדמה רוחשת, שהצד השני נערך במרץ רב למלחמה הבאה. שבדיוק כשסיימנו שנה וחצי של התאוששות ושיקום ממבצע "עמוד ענן" החלה המלחמה שהפכה את מ.א. אשכול לשדה קרב לתקופה כל כך ממושכת. מלחמה זו התישה את כולם, אבל לא יכולתי לדמיין את סדר הגודל של המענים שיהיה צורך לתת ועד כמה התודעה של האנשים והחשש שהמלחמה תחזור מתדלקת את הסבל. דמיינתי את עצמי לרגע לדמות תנכ"ית שכורעת על ברכיה, נושאת פניה אל השמיים וזועקת: ריבונו של עולם, האם לא הגיע הזמן לשים קץ לסבל בחלקת האלוהים כאן באשכול? עד מתי ידממו נפשות הילדים משני צדי הגבול?

חייכתי לעצמי כשחשבתי על ההמשך האפשרי: וישמע אלוהים את זעקת בני עמו... ותשקוט הארץ לארבעים שנה. עמוק בתוכי אני יודע שהבחירה נתונה בידינו בני האדם ליצור מציאות אחרת ולמשול בתוקפנות שלנו. הבנתי גם בחודשים האחרונים עד כמה מוגבלת יכולתי האישית להשפיע על המנהיגים. משני צידי המתרס. אני בסך הכול חבר קיבוץ נירים, מנהל השרות הפסיכולוגי של מ.א. אשכול.

אבל חשבתי לעצמי שלפחות הקשיבו לצורך שהעליתי למימון שעות טיפול ושכיום מטופלים כ-900 ילדים ועוד מאות הורים במ.א. אשכול, רובם המכריע מטופלים במערכות החינוך (כ-90%). שמחה פשטה בתוכי בהיזכרי בצוות הפסיכולוגים והיועצות המסור במערכות החינוך, בצוות הטיפולי של 20 מטפלים נוספים שגייסנו לטפל במערכות החינוך ובצוותים הטיפוליים בקהילה של מרכז חוסן, ת.ל.מ ומט"מ.

חשבתי לעצמי כמה זה יהיה מצער אם יהיה צורך להיאבק כדי להשיג תקציבים להמשך הטיפולים. חשבתי על כך שתקציב הטיפולים למאות הילדים באשכול שווה ערך לעלות של כ-5

השעה 19:00 בערב, אני עומד לצאת מהשרות הפסיכולוגי החי נוכי באשכול לאחר יום עמוס בעבודה. ביד אחת אוזח תיק מנופח ובשנייה שקית עם דברים שאוכל להמשיך לעבוד בבית. בחוץ אני מזהה אם של אחד הנערים מבית הספר שפגשתי היום בפגישה מערכתית בבית הספר.

היא פונה אלי ושואלת: "יש לך כמה דקות? אני חייבת לדבר אתך".

"אין בעיה" אני עונה, נושם עמוק וחוזר לחדר.

לאחר התנצלות קלה על כך שהיא מטרידה אותי בסוף היום ומונעת ממני לחזור הביתה היא אומרת: "תבין, יזהר היום דיברנו בעלי ואני בבית הספר על הבן שלנו ג' מכיתה ט' שהיה סוער מאוד מאז המלחמה ושרק עכשיו מתחיל לחזור לעצמו שמונה חודשים אחרי המלחמה. אבל לא הספקתי להגיד לך עד כמה אני במועקה, בדיכאון ובטוח שג' קולט את זה. אני דרוכה בלילות, כל רעם נשמע לי כמו פיצוץ. בזמן האחרון האדמה רועדת מהמתקפות של המצרים על רפיח. בעלי אומר לי מספיק, עברו כבר שמונה חודשים, תיקחי את עצמך בידיים. אנחנו מרבים לריב. הוא כל הזמן מתלונן על כאבים בגוף, בגב מאז המלחמה אבל אומר שאין קשר למלחמה וזה רק פיזי ולא נפשי. הוא גם לא רוצה לקבל עזרה למרות תחנוני."

"ומה עם שאר הילדים?" אני שואל.

"הגדולה בכיתה י"א ממש בסדר, כל היום עם חברות, מנגנת בהרכב מוזיקלי באזור ופעילה בתנועת הנוער, היא ממש פורחת. נראה שממש התאוששה מהמלחמה. הקטן בכיתה ו' לעומת זאת מאז המלחמה לא נרדם לבד ובחלק מהלילות בא באמצע הלילה אלינו. הוא רק לאחרונה הפסיק להתקלח עם דלת פתוחה. הוא אומר שעוזרים לו המפגשים בקבוצה בבית הספר. ולימד אותי גם כמה דברים שלמד איך להירגע". לגבי הבן ג' כבר דיברנו היום ואתה מכיר את התמונה המורכבת. והיא ממשיכה "אבל מה שרציתי להגיד שהמועקה הגדולה שלי היא כי חסרה לי התקווה והאמונה שלא יהיה עוד סבב. אני לא יודעת אם אחזיק מעמד אם תהיה שוב הסלמה. אני נוטלת תרופות אנטי דיכאון אבל לא נראה לי שהן עוזרות לי במיוחד. האחיות שלי מהמרכז לא מבינות בכלל מה עובר עלי. אני מרגישה שלא רק זר לא יבין זאת אלא גם האנשים הקרובים לי ביותר לא מבינים מה באמת קרה לי!"

היא מביטה בשעון ואומרת שחייבת לאסוף את הבת שלה

ציפייה שיהיה משהו זר, שלא היה פה שיספוג קצת מהכאב הטמון בגופנו ואולי בכך קצת ימוסס אותו ויהפוך אותו לנִי־סבל.

מאידך הבנתי שזה לא מציאותי לצפות שאנשים שלא חוו את סכנת החיים המתמשכת יצאו מדלת אמותיהם, מהק־שיים שיש להם ויקדישו אנרגיה נפשית של השתקעות בסבל האנושי המתמשך של מי שחי באשכול. הבנתי שגם זו דרך שלהם להגן על נפשם בבידול תחושת הסכנה שלהם ממצב הלחימה בעזה. מבחינת "הזר" סכנת החיים, האימה, האש־מה, הדכדוך קיימים באזורים מסוימים (בהם אנו חיים), אז למה שזה ידבוק בו? הוא חש מוגן יחסית וטוב שכך ומעבר לכך קשה לו גם להבין איך בכלל הורים מגדלים פה ילדים? איך אנחנו מסכנים את ילדנו בשבתנו כאן?

אין כאן דיאלוג אלא תחושת זרות וריחוק שמשרתת את הזר, והזר בעיני הוא גם הממסד שרוצה אולי לפטור עצמו מאש־שמה על אחריותו לסבל של תושבי עוטף עזה ושל שכנינו מעבר לגבול. שאם לא כן הרי היה הופך כל אבן כדי למנוע את הישנות המצב שוב ושוב...

(במסגרת שנה ל"צוק איתן" מובא בזאת חלק מתוך מאמר שכתב יזהר שער. המאמר המלא יפורסם באתר האינטרנט של נירים. לירז)

טילים בלבד של כיפת ברזל. תהיתי איך בכלל מטילים ספק ביכולת לתקצב את הצלת נפשם של ילדי אשכול גם בשנה הבאה ובשנים שלאחר מכן.

באותו הלילה הרגשתי איך מועקה עוטפת אותי, בהיתי במשחק כדורגל ועד מהרה נרדמתי מול המסך. לאחר מספר שעות התעוררתי למשמע קול נפץ קמתי מהמיטה וראיתי שבני ממשיך לישון. הפיצוצים המשיכו ואני כבר הבנתי שלישון לא אצליח... מצד אחד הבנתי שקולות הנפץ הם אימונים שעורכים אנשי החמאס מעבר לגבול. מאידך נעשיתי דרוך במעין אינסטינקט הורי של הגנה על יקירי, לעמוד על המשמר ולשמור שלא יאונה להם רע. תהיתי איך החשיפה לסכנת החיים גרמה לכך שכל שריקה שאני שומע נחשבת כשריקה של פצמ"ר, איך כל פתיחה של פקק נשמעת כמו יציאה של ירי פצמ"ר מכיוון הרצועה. איך קול במגפון מזכיר את ההתראה של צבע אדום, איך כל רעש מגביר את קצב פעימות הלב.

נזכרתי בדבריה של האם אתה דיברתי בערב, שאמרה שלא רק זר לא יבין זאת אלא גם האנשים הקרובים ביותר לא מבינים מה באמת קרה לה.

חשבתי לעצמי שבעצם רבים מתושבי אשכול ואני בתוכם חיים בבדידות עם חוויות מצמררות, אבל הן לא רק נחלת העבר, הן משתחזרות להן יום יום, לילה לילה. ואולי ישנה

משחק הכדורגל לזכרו של שחר ז"ל

ערב בירה ונשירה לזכרו של זאביק ז"ל

הולכים רחוק / רותם תנורי

כמה פעמים אמרתם לעצמכם: אם היה מישהו שאפשר לסמוך עליו - הייתי לוקח את עצמי ומתחיל לעשות מה שצריך לעשות... אז יש. ולא רק הליכה אלא גם כל ההכנות והפיטפופים שמתחילים בחימום ולמי שיש עוד אוויר בריאות - נמשכים גם בהליכה.

ביום ראשון ה-23.8.15 יצאה לה לדרך היוזמה של הליכה/ריצה קהילתית ואיתה קבוצה נפלאה של אנשים מכל קשת הגילאים זינקו קדימה. עכשיו בהליכה לאחור נראה איך הכל התחיל. הכל החל בשיח הקהילתי שלאחר "צוק איתן", בין קבוצות השיחה השונות התכנסה קבוצה שחשבה להתעסק ולהעשיר את תחום הספורט בנירים. לאחר מכן ביצענו עוד מספר פגישות בתוך הקבוצה וגייבנו רעיונות עיקריים שאיתם נרצה להתחיל. היה חשוב לנו לעשות דברים שמתאימים לאוכלוסיות מגוונות בקיבוץ, כמו שהיו הפעלות לחברת הילדים לדוגמה. חשבנו שההליכה יכולה להתאים לקהל רחב וגם לא מצריכה מימון כספי כדי להתחיל. אלא רק זמן ורצון.

ליהודה וניר-לט על הצבע) קבוצה יפה של מעל 20 איש בלבוש ספורטיבי, חמצן טרי בריאות ודם זורם בעורקים. חלקם בהליכה, חלקם בריצה ואף על רולרליידס. שנהנו מאווירה ואויר נפלאים, הפעלת שרירים, מעט נביחות כלבים ומי שהתרכז ולא היה מצונן יכול היה להריח מעט ריח שרוף של קלוריות (-);

הלוואי ומי שהיה ימשיך לבוא גם בפעמים הבאות ושיצטרפו אנשים נוספים. גם בשביל הכיף וגם בשביל שמירה על אורח חיים בריא יותר ושחרור לחצים.

יש כבר מספר פעילויות עתידיות, חלקן קרובות יותר וחלקן בעתיד הרחוק יותר. ככה על קצה המזלג, מדובר על אירוע שחיה ומשחקים בבריכה, טורניר טניס לאחר שתתוקן הרשת במגרש וטורניר כדורסל לכשישופץ המגרש מאחורי האולם. ישנו תכנון לשיפור של דברים קיימים כגון רשתות חדשות למגרש הכדורסל אביזרים שונים לבריכה וכו'. ישנם עוד פרויקטים גדולים שאין טעם להרחיב עליהם בשלב זה.

בהזדמנות זו אני רוצה להזמין את כולם לקחת חלק בשלל הפעילויות השונות ובהליכה בפרט. תודה ובריאות לכולם צוות ספורט נירים

המטרה של ההליכה/ריצה קהילתית היא ליצור תלכיד מתמיד של אנשים בחוויית אחד מענפי הספורט היותר בריאים שיש ובכלל את המודעות שקיימת האפשרות הזו בלי שצריך להתחיל לחפש שותפים. הלוואי ומי שהיה ימשיך לבוא גם בפעמים הבאות ושיצטרפו אנשים נוספים. גם בשביל הכיף וגם בשביל שמירה על אורח חיים בריא יותר ושחרור לחצים מכל

מה שסובב אותנו ביום אם זה עבודה, משפחה או בכלל במדינה.

מבחינת הפעילות הזו, התכנון הוא להמשיך במתכונת של פעמיים בשבוע.

אנו עובדים על כך שלפחות במקום אחד לאורך המסלול תוצב ברזיה ואולי גם ספסלים ומקומים שאולי גם הצד של הרפת יסלל יום אחד ויסומן. אף על פי שאין מן הנמנע ללכת או לרוץ גם בחלק ההוא של הסיבוב.

התחלנו בהתכנסות ליד מגדל הגרעינים לחימום מפרקים ומתיחות.

לאחר מכן יצאו להם מנקודת ההתחלה שנצבעה (תודה

על הנוסטלגיה

...ומעשה שהיה - כך היה

על חברת ההפקות SBP ועל ה'חזרזרה' שהסתובב על השיפוד עם תפוח בפה.
שגיא בשן מעלה תמונות, טעמים וריחות.

שבנינו לו קונסטרוקציה שהתחברה ל "power take off" של הטרקטור של **יוחנן** (או כפי שקראנו לו פארטיקוף). **גוסטי** היה אחראי על הגחלים ואני על התיעוד ויחסי הציבור... איך לא. יום לפני, במקרר הגדול, בתוך פאילה הונח החזרזירון המנוח אחרי שעורו נחרץ בפסים פסים... למחרת ב-10 בבוקר החלה מלאכת הצלייה. על הטיבוח הראשי היה אמון זארה כמובן שהפרויקט כולו זכה להיקרא על שמו (ועל שמו של ה"מנוח"). בימים אלה אני סורק את תמונותיי בכדי לשמר את הזיכרון ובכך נתקלתי ברגעים של אז. בתמונות ישנם כאלה שכבר לא איתנו כמו **עודד כוכבי אבא של ז"ל ואבינועם ומושיק**. מה שבטוח שהיום היו קוראים לזה התעללות בבעלי חיים.... אבל אז זה פשוט היה טעים.

לאחר השחרור שלי ושל **זיו כוכבי** מהצבא חזרנו לקיבוץ לאחר הקמת מסלול הצעירים אני וזיו הקמנו מעיין חברת הפקות SBP מהות השם הייתה שילוב של שם חיפושי העבודה שזיו נתן לעצמו בטיוליו באוסטרליה: **steve bond** ושמי באנגלית **sagi bashan**. בקיצור הקמנו יחדיו את ה"בונקר" הפקנו "על האש" בימי שישי ולקחנו חלק פעיל בהפקת החגים בקיבוץ. את סיעור המוחות עשינו בד"כ אצל **זארה ואורנה** במרפסת. זארה זה היה סוג של פרלמנט שנמשך גם היום אבל היה הרבה בשר תרתי משמע בפרלמנט של אז. רצינו לקחת את המושג "על האש" אל הקצה גידלנו אצל **עדיני** ברפת עגל חלב ואכלנו אותו בפרלמנט מורחב והיה גם את החזירון שהבאנו מקיבוץ להב. הרעיון היה לקחת את הנכסים הקרניבורים שיש בנירים (הארגנטינאים כמובן) ונכנסנו להפקת ענק שאליה הזמנו כמה מקורבים בקיצור את כולם. זיו ראה בדמיונו את החזרזירון מסתובב על שיפוד כשתפוח נעוץ בין שיניו... אז ידידינו הארגנטינאים (אם זכרוננו אינו מטע אותי **חורחה**, **פינוצ'ו** היו המדריכים הראשיים) זיו בנה את הקונסטרוקציה היה צורך בלבנות מנגנון שיסובב את "החיה" לאט לאט... אז קיבלנו **מפופיק** שעבד אז ביח"מ, מעביר כוח

היה גם את החזירון שהבאנו מקיבוץ להב. הרעיון היה לקחת את הנכסים הקרניבורים שיש בנירים (הארגנטינאים כמובן) ונכנסנו להפקת ענק

קטע - קטע

אדם לוי פותח מדור חדש. אתם מוזמנים לשלוח 'קטע': שיר, בית משיר, ציטוט מספר או כל יצירה אחרת. אפשר גם לספר על חוויה אמנותית לא כתובה: קונצרט, סרט, מחול... ובלבד שחוויתם אותה באופן מיוחד שהשאייר לכם זיכרון פרטי או העלה בכם חוויה מהעבר, אולי בדרך שהגיעה אליכם או אז מה שעשיתם בעקבותיה.

בגיליון הזה: **אדם ותקווה**
בתקווה שכל אדם ייהנה מהקריאה

זיכרון מתקדם לעתיד / יהודה עמיחי

"אני עומד עכשיו בנף
שאותו ראינו יחדו מן הגבעה:
העצים שָׁנְעוּ בְרוּחַ,
כָּנוּעַ אֲנָשִׁים בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים
וְאֲשֶׁר מֵרַחֵם הַקָּרוֹב כָּל-כָּךְ
הָיָה לֹא נֶשֶׂא,
וְאֶמְרָנָה,
חֶבֶל שָׁאִין לָנוּ זְמַן.
"כְּשֶׁנֶּהְיָה בַּפֶּעַם הַבָּאָה, נִלְךָ לְשֵׁם".

אני שָׁם.
וְיֵשׁ לִי זְמַן,
אני הפַּעַם הַבָּאָה."

אדם לוי

בחודש נובמבר שעבר, לאחר חודשים של עבודה לא פשוטה בפיקוח על פועלים בשתילה ובאסיף של הבטטות, לקחתי יומיים חופש ונסעתי לאח שלי, דניאל, בתל-אביב. על המקרר שלו ושל אשתו התנוסס השיר הזה תחת מגנט, ומאז אני נזכר בו מדי פעם, כאומר: Carpe Diem - קטוף את היום. ועכשיו הוא גם על המקרר שלי.

רוצים לשתף שיר או סיפור קצר אהוב?

צרו קשר עם אדם, בנייד - 6357
בדוא"ל adamlevy468@gmail.com

הילדה חיותה רואה ממותה / חנוך לוין

הילדה חיותה, הגרה ברחוב ז'בוטינסקי,
מול בית-החולים ליולדות אסותא,
נסעה אל הדודה בלונדון לראות ממותה.
עמדה לה חיותה ליד הממותה,
הביטה מבסוטה,
פתאום נפלה הממותה,
ישר על מי? - על חיותה.

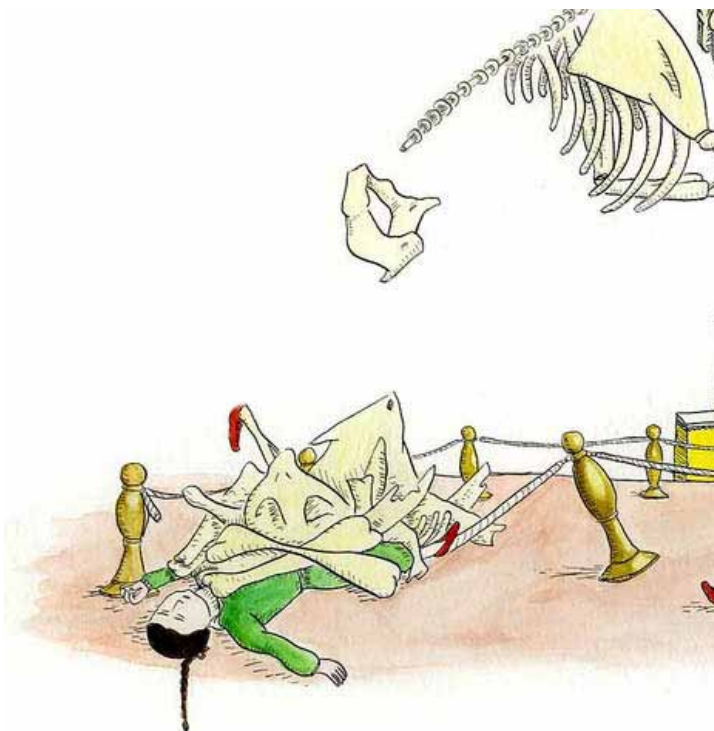
הדודה צועקת: חיותה! חיותה!
ואין חיותה.

בערב בא מנוף גדול, מרים את הממותה,
שני פועלים מקלפים מן הרצפה את חיותה,
מקפלים לארבע בניחותא,
שמים במעטפה, מדביקים בול
ושולחים להורים של חיותה,
הגרים מול בית החולים ליולדות אסותא.

מוסר השכל, אמרה אמא של יקי ליקי:
אם כבר לראות חיות, מוטב לראות תולעים בקקי.

תקווה איתי

טקסט שחברה שלחה אלי בעיצומו של חום אוגוסט.
נחרדתי מהתוכן, ושאלתי: "מי כתב דבר כל כך נוראי?".
הייתי בטוחה שזה סופר גרמני - מאלה שכתבו את מקס
ומוריץ, או את ברמלי ועוד, אך לא האמנתי כשהיא ענתה
לי שזה קטע של חנוך לוין.

ממדף הספרים

הספרים החדשים בספרייה

ספרים מתורגמים - מתח

המטרה - מאת : דיוויד, באלדאצ'י
חזק מחרב - מאת: ג'פרי, ארצ'ר
הילד הנעלם - מאת : קמילה, לקברג
לבד בתיאטרון המוות - מאת : טרי, הייז

רומנים

החיים שנועדו לי - מאת : קריסטין, הרמן
השידוך - מאת : אייב, האריס
הבחורה על הרכבת - מאת : פולה, הוקינס
אחד ועוד אחד - מאת : ג'וג'ו, מויס
רשימת המשאלות - מאת : לורי, גלסון ספילמן

ספרי מקור

מתח

בוגד - מאת : יונתן דה שליט

רומנים

אמירה - מאת : רם אורן (השלישי בסדרה)
תיקון אחר חצות- מאת : יניב , איצקוביץ
את כל הילדים בעולם - מאת : טל, ניצן
השלישי - מאת : ישי, שריד
עד הקצה - מאת : ניב דרוקור
בנדיט - מאת איתמר, אורלב

מרים יבלונקה

בשבת האחרונה 5.9 ערכה ועדת ספורט המחודשת פעילות ספורטיבית בבריכה לכל הגילאים- תחרויות שחייה ומשחקים בתוך המים ומחוץ למים. פעילות זו מצטרפת לפעילויות נוספת של ועדת הספורט- הליכה קהילתית, ומשחקי חברה לילדים שהתקיימו במהלך הקיץ.

פעילויות אלה הן חלק מהתוכניות שלנו לשיפור החיים בנירים, הוקמה ועדת ספורט בראשות רותם תנורי וחברים בה ארנון פטר, עדי חמאוי, ניצן שי, אלי אוזן, יזהר שער ויפעת הגלילי.

הרעיון של הוועדה הוא כמובן להנחיל את תרבות הספורט בקיבוץ החל מפעילויות קהילתיות ועד השגת מימון ותקציבים למתקנים חדשים ולשיפור המתקנים הקיימים.

תודות לשיתוף פעולה מלא של אריק- מנהל הקהילה וענת- מזכירת הקיבוץ, אנחנו מצליחים לייצר פעילויות מגוונות ולשפר חלק מהמתקנים המיושנים שחוק התיישנותם פג לפני 35 שנה!

כל הפעילויות הנ"ל הן חלק מתוכנית רחבה של פעילויות ספורט שעוד יתקיימו במהלך השנה ובשנת 2016.

בהזדמנות זו אני רוצה להגיד תודה לכל מי שלקח חלק בפעילות של יום שבת שגם אם הייתה קצרה בזמן עבדו ועזרו בשבילה לא מעט אנשים.

ניצן ועדי שי, רוני יפרח, בר, ישראל איסר ודני פרטוש שתרמו מזמנם ולכל מי שהשאיל את המשחקים והציוד על מנת שהיום הזה ייצא לפועל.

וכמובן תודה לחבורת השינשינים, שחלקם אף נפצעו במהלך היום, אבל זה לא עצר אותם כדי שהפעילות תמשיך לרוץ.

תודה מיוחדת לאור ויובל שלקחו על עצמם להוביל ולתפעל את היום הזה.

מקווים שיום הספוט בבריכה יהפוך למסורת, נתראה בשנה הבאה באותו מקום.

ועדת ספורט

לזכרם

נתנאל קוטלר - 22.9.49

שמואל (פלוק) בוכשטב - 20.8.73

מיכה מרקס - 25.9.85

דורון זילצר - 18.9.95

עדי פטר - 22.9.2005

ראובן גולן - 8.8.2014

זאביק עציון - 26.8.2014

שחר מלמד - 26.8.2014

זה היה
החופש
שהיה

